

En artikel fra [KRITISK DEBAT](#)

Vedrørende krigen i Libyen, det arabiske forår og de spørgsmål, som situationen rejser

Skrevet af: **Bjarne Mortensen** | Offentliggjort: 15. juni 2011

Krig er jo en alvorlig sag.

Angående Enhedslistens stillingtagen skal det vel først siges, at intet muligt valg, hvad angår situationen i Libyen i den nuværende internationale situation, er tilfredsstillende.

Der er her ingen indlysende og tilfredsstillende rigtig beslutning at træffe paa kort sigt. Hvilket absolut ikke betyder, at en stillingtagen, der bevidst tager udgangspunkt i magtforhold og klasseinteresser i verden, ikke på længere sigt kan vise sig bedst at tjene demokrati og menneskerettigheder.

Vesten opportunisme

Gaddafis trusler mod rebellerne, men også mod civilbefolkningen i visse dele af Libyen, var og er stadig ikke tomme trusler. Der er fra de mest forskellige nyhedskilder mere end tilstrækkelig dokumentation, der viser, at hans styre ikke viger tilbage for grusomme ugerninger. Der er dog ikke ifølge FN tale om "folkemord".

De vestlige stormagter, USA, Storbritannien og Frankrig, fik på grundlag af Gaddafis trusler og brutale fremfærd gennemtruffet en FN-resolution, der efter sigende skulle tjene til at beskytte civilbefolkningen, men hvis bevidst upræcise formulering giver mulighed for meget brede fortolkninger. Det er i den forbindelse ikke uvedkommende at konstatere, at FN ligger under for stormagternes - i sagens natur især USAs - interesser. (Phyllis Bennis "Calling the shots" Institute for Policy Studies.). Det er dog klart, at FN-resolutionen alene taler om beskyttelse af civile og ikke om en ændring af regimet i Libyen.

Vestens stormagter leder nu med et FN-mandat en alliance i krig mod Gaddafis diktaturstyre, men de samme stormagter og mange af deres allierede har militært og økonomisk i årtier understøttet og understøtter stadig de diktaturer i Mellemøsten og i Nordafrika, der tjener deres geopolitiske og økonomiske interesser. Den tidligere spanske statsminister, José Maria Aznar, udtalte ironisk: "Han (Gaddafi) må dog have gjort noget for at Spaniens socialistiske regering i 2007 solgte klyngebomber til ham. Eller er det sådan, at den socialistiske regering sælger til fjender og ikke til venner? » («Algo debio hacer (Gadafi) para que en 2007 el Gobierno socialista de Espana le vendiere bombas de racimo. O es que el gobierno socialista vende a los enemigos y no a los amigos?») Den højreorienterede politiker sagde videre angående Mubarak og Ben Ali: "Disse to diktatorer var medlemmer af

Den socialistiske internationale; det af højesteretten i Egypten opløste regeringsparti var medlem af Den socialistiske internationale, og det er beklageligt at se, hvorledes nogen fra at være kammerater bliver til forfærdelige diktatorer, som man bør kritisere." ("Esos dos dictadores eran miembros de la internacional socialista; el partido disuelto por tribunal supremo egipcio era miembro de la internacional socialista y es llamativo ver como algunos pasan de ser compañeros a ser execrables dictadores a los que hay que criticar". El Pays 19/04/2011). Rebellerne i Misrata hævder, at de bliver bombet med klyngebomber.

Medierne i den vestlige verden bringer utallige argumenterende indlæg med fortællinger om, at deres mangeårige støtte til militærdiktaturerne var og er motiveret af kampen mod islamismen, der hævdes at udgøre det værste onde.

Diktaturerne i Tunesien og Egypten blev styrtet af brede folkelige kræfter, især unge fra middelklassen, arbejdsløse, strejkende arbejdere og i Egypten desuden af De muslimske brødre, men denne organisation som sådan deltog ikke aktivt i revolutionen.

De vestlige stormagter støttede stort set til det sidste Ben Ali og Mubarak. Frankrigs regering ville opgradere Tunesiens partnerskab med EU og foreslog at give støtte til undertrykkelse af de omsiggribende folkelige demonstrationer i Tunesien. Den tidligere direktør for verdensbanken, Strauss Kahn, betegnede, som talerør for denne organisation, rosede Tunesien som "en økonomisk model", "Tunesien er et godt eksempel at følge for mange udviklingslande i lovende vækst" ("La Tunisie est un bon exemple à suivre pour beaucoup de pays qui sont émergents". You Tube. Strauss Kahn+Ben Ali). Og Obama udtalte først, at Mubarak burde træde tilbage, da det stod helt klart, at spillet var tabt for diktatoren.

Frankrigs erhvervsliv har omfattende interesser i Tunesien, og USA's regering betragter Egypten som en yderst vigtig allieret, der har gjort det muligt for Israels regering (i hvert fald indtil den pågående arabiske revolution) at føre en offensiv koloniseringspolitik.

Den revolutionære situation i den arabiske verden kom ved sit omfang og sin hurtighed bag på de vestlige lande, men det er nu indlysende, at disse landes ledende kredse ikke alene har taget højde for situationen, men tillige har igangsat en mangesidig offensiv med det formål at påvirke de forskellige arabiske landes hastige politiske udvikling i en retning, der garanterer vestlige interesser.

Opgør med kolonialismen og Vestens interesser

Man kan se den nye situation i den arabiske verden som et forsøg på et endeligt opgør med arven fra kolonialismen, en historisk udfordring, der potentielt truer

imperialistiske interesser.

Til trods for mediernes budskab til den almene opinion, udgør islamismen ikke for de ledende vestlige kredse nødvendigvis et onde. USA's regering støttede med massive våbenleverancer talebanerne, så længe disse bekæmpede det afghanske militærregime, der var i pagt med Sovjetunionen. Og USA's vigtigste allierede i den arabiske verden er stadig Saudi Arabien, med hvem det netop har indgået den til dato største våbensalgskontrakt mellem de to lande. Det altoverskyggende onde for de ledende politiske og økonomiske kræfter i vesten er tydeligvis uafhængighed. Ethvert styre i regionen, der fører en uafhængig politik, betragtes som en trussel mod vestlig hegemoni.

En række lande i og omkring Mellemøsten har i denne geopolitiske sammenhæng været genstand for konflikter med vestlig militær intervention. Wes Clark, den tidligere øverstkommanderende amerikanske general for NATOs intervention i Jugoslavien, holdt i 2007 en tale, hvori han afslørede en Pentagon-plan for invadering af syv lande: Irak, Syrien, Libanon, Somali, Sudan, Libyen, Iran. (Denne tale kan ses på nettet: Wes Clark " Americas Foreign Policy "coup").

I den aktuelle krisesituation kan det Vestlige offensiv i Libyen analyseres som en bekræftelse på Naomi Kleins hypotese i bogen "The shock doctrine: the Rise of Disaster Capitalism". Den canadiske journalist beskriver deri med historiske eksempler en strategi anvendt i krisesituationer og choktilstande, der drager fordel af disse situationer for derved at opnå hurtige politiske forandringer, langtrækkende ændringer, der under normale forhold ville have været uopnåelige på grund af folkelig modstand.

Ved det årlige, nyligt afholdte, G8 topmøde i Deauville, kunne medierne således informere om: "en hjælp på 40 milliarder dollars til det arabiske forår". At denne hjælp ikke alene er betinget af kravet om "demokrati", men også af at modtagerlandene fører "en økonomisk politik der garanterer et frit marked" der "nyder godt af globaliseringen" ved "integration" og "gør det muligt for vores selskaber at tjene penge og kunne tage dem ud af jeres lande" blev sjældent kommenteret. En liste blev således præsenteret over frihandelsaftaler som G8 ønsker indgået, hvor modtagerlandene letter handelsskatte og fjerner reguleringer vedrørende udenlandske selskaber. (The Guardian:"Is the G8 supporting or undermining the Arab spring?" 04/06/2011). Før dette topmøde udtalte Obama i en tale til det engelske parlament der udfordrede ideen om et uomgængeligt Vestligt forfald: "Nu er det tiden for vort lederskab" ("The time for our leadership is now"). Han udtalte i samme tale i et forsøg på at lægge afstand til Bush's præsidentperiode:"Vi vil handle med ydmyghed og vel vidende at vi ikke kan dikterer resultater i udlandet. I sidste ende må frihed vindes af folk selv" ("We will

proceed with humility and the knowledge that we cannot dictate outcomes abroad. Ultimately freedom must be won by people themselves").

Begyndende krise i Libyen

De første tegn på en begyndende krise i Libyen kom via Facebook med opråb til manifestationer den 17. februar. Manifestationerne startede imidlertid allerede to dage før i Benghazi som reaktion på advokaten Fathi Terbil's arrestation. Fathi Terbil er advokat for familierne til de 1200 "islamister", der i 1996 blev henrettet i fængslet Abu Salim nær Tripoli af Gaddafis sikkerhedsstyrker. Islamisterne førte i 90'erne en guerillakrig mod Gaddafis regime, men denne bevægelse blev nedkæmpet. Manifestationen i Benghazi til forsvar for familierne til de politiske fanger blev skånselsløst undertrykt, og i de efterfølgende manifestationer allerede to dage senere var demonstranterne bevæbnet og gik til angreb. Wall Street Journal dateret den 31. marts informerer om, at agenter for CIA og andre vestlige efterretningstjenester har været aktive i Libyen i flere uger. (The New York Times bringer tilsvarende nyheder den 30/03/2011: "C.I.A. operatives have been working in Libya for weeks as part of a shadow force of Westerners").

Ingen vestlige regeringer protesterede i menneskerettighedernes navn mod, hvad der foregik i Libyen i krigen mod islamisterne. Den periode blev tværtimod begyndelsen på et omfattende samarbejde med Gaddafis regime. Et samarbejde der førte til massive overførsler af indkomster fra olieeksporten til europæiske banker og virksomheder og omfattende våbensalg til Libyen. Tony Blair indgik som statsminister en aftale med Gaddafi om træning af elitetropper. ("Tony Blair agreed to train Kadhafis special forces" The Telegraph 04/03/2011). Inviteret af Gaddafis regime begyndte amerikanske olieselskaber i en senere periode fra år 2002 at arbejde med omfattende projekter i Libyen. Den amerikanske hær havde i Reagans præsidentperiode bombet Libyen som en reaktion på terroraktionen Lockerbie, tilskrevet styret i Libyen. Den franske regering har under præsident Sarkozy's ledelse indgået omfattende kontrakter med Gaddafi ved dennes statsbesøg i Frankrig, bla. angående leveringen af en Atomreaktor(central) og våben. Eiffeltårnet blev ved statsbesøget oplyst i det libyske flags farver.

Libyen har 6,7 millioner indbyggere og beskæftigede indtil krigens udbrud 1,2 millioner gæstarbejdere. Landet er næsten tre gange så stort som Frankrig. Dets nyere historie er kort og brutal. Italien koloniserede Libyen og førte en langvarig krig uden at opnå kontrol over hele territoriet. Omkring en fjerdedel af befolkningen omkom i den periode. Indtil revolutionen ledet af Gaddafi 1969 kunne Libyen næppe betegnes som en egentlig nation. Territoriet var af kong Idris blevet inddelt i tre provinser: Tripolitaine, Fezzan og Cyrenaica. Hver af disse provinser havde en myriade af halvnomadiske hyrdestammer. Visse traditionelle former for slaveri eksisterede stadig, og hyppige stammefejder afgjorde stridsspørgsmål. Revolutionen

førte til kongestyrets fald og en tilnærmelse til Sovjetunionen. Olieudvindingen, der indtil da havde været under udenlandsk kontrol, blev nationaliseret.

Stammetraditionerne er idag betydeligt svækket paa grund af de store økonomiske og sociale forandringer under Gaddafis regime, men mange nutidige diskriminationer bunder i denne fortid. Hæren er stadig den eneste effektive nationale institution. Indkomsterne fra olieudvindingen har muliggjort opbygningen af en omfattende infrastruktur af hospitaler og skoler for den tidligere så fattige befolkning. Tusinder af mennesker fra de overvejende vestlige stammer Warfalla og Tarhuna lever nu i Benghazi, og mange af dem støtter rebellerne. Den østlige region omkring Benghazi har traditionelt været i opposition til Gaddafi, først og fremmest fordi stammerne der blev favoriseret af kong Idris den første. Rebellernes flag er for øvrigt det tidligere kongedømmes. Denne landsdel, der kan betegnes som den mest religiøse i traditionel forstand, er også den mest olierige. Libyens største stamme Warfalla tilhører denne region. Indbyggerne i landsdelen beklager sig i dag over at være næsten udelukket fra statsadministration og over at være forfordelte, hvad angår indkomsterne fra olierigdommene. Libyen har Afrikas højeste levestandard med en gennemsnitsindkomst pr. indbygger paa 10. 490 euros.

Hvem leder opstanden?

Opstanden mod Gaddafis diktatoriske regime har ført til dannelsen af et "Nationalt overgangsråd" med sæde i Bengazi. Mange af medlemmerne af dette råd er "af sikkerhedsgrunde" ikke offentligt kendte, men blandt de kendte er et flertal medlemmer fra de østlige stammer. Således en af de øverstkommanderende i rebelhæren, general Abdul Fattah Younes, der var Gaddafis indenrigsminister og før han beklædte denne post leder af det politiske politi. En anden overløber og leder af det "Nationale overgangsråd" er Mustapha Abdul Jalil, der indtil den 21. februar var justitsminister i Gaddafis regime. To måneder før havde Amnesty International betegnet ham som en af de værste blandt de ansvarlige i Nordafrika for brud på menneskerettighederne. Han blev blandt andet anklaget for at være ansvarlig for tortur i sagen med de bulgarske sygeplejersker. Den aktuelle leder af rebellernes militæraktioner er Khalifa Hifter, tidligere oberst og fremtrædende figur under Gaddafis katastrofale krig i Tchad i 80´erne. Al Jazeera informerede om hans tilbagevenden til Libyen den 14. marts efter 20 års eksil i USA. Hvordan en sådan fremtrædende militærperson (få år efter Lockerbie-attentatet) kan få opholdstilladelse i U.S.A. er en gåde! Har han forbindelser til CIA? En anden fremtrædende militærperson er Omar el-Hariri, en tidligere politisk fange i Libyen. Han kæmpede som mange andre rebeller på talebanernes side i Afghanistan mod udenlandske invasioner. ("Omar el-Hariri. al-Qaeda links".The Telegraph 25/03/2011)

"Det nationale overgangsråd" består af delvis modstridende elementer, der ofte bekæmper hinanden . De ovennævnte protagonister kan betegnes som dignitarer og overløbere. Andre medlemmer repræsenterer forskellige klaner fra utilfredse

stammer og indflydelsesrige familier fra før Kaddafi kom til magten. Tilhængere af al-Quida er også repræsenteret. Vicent Cannistraro, tidligere chef for CIA i Libyen, informerer således om, at der blandt rebellerne er mange islamister, hvilket ifølge denne agent vil kunne skabe problemer (Reuters 22/03/2011). Diplomatiske noter, afsløret af Wikileaks, informerer om, at det østlige Libyen har leveret mange af de "kæmpende martyrer" i Irak. Dette forklarer måske hvorfor "mange libyere synes overbevist om, at Gaddafi er jøde. Overalt ser man graffiti af Gaddafis kontrafej overmalet med Davidsstjerner. "Du ved det godt, ikke. Gaddafi er jøde," hører man ofte, som kunne kun dette uhyrlige faktum forklare Gaddafis umenneskelige forbrydelser. ("Vi har ikke udkæmpet en revolution for at skifte Gaddafi ud med USA". Information 10/03/2011). En del af de i rådet identificerede personer repræsenterer mere demokratiske kræfter, repræsentative for de mange højere vestligt uddannede, jurister, ingeniører osv., der deltager i oprøret. Fire kvinder er medlem af rådet og erhvervslivet er også repræsenteret. Det er vanskeligt at vurdere de forskellige gruppers reelle indflydelse. Det, der kommer frem i lyset, viser især spændingerne mellem de forskellige fraktioner. Af andre nøglefigurer kan nævnes økonomien, Ali Tahrouni, ansvarlig i "Det nationale overgangsråd" for oliesalg og produktion. Han er vendt tilbage til Libyen efter i tre år at have undervist i økonomi og finans på Washington Universitet. Desuden er der rebellernes førsteminister, ansvarlig for udenrigsanliggender, Mahmud Jibril, der er den tidligere leder af "National Economic Development board", en post hvortil han blev udnævnt af Gaddafi. Han deltog før oprøret med andre intellektuelle i et politisk projekt : "Libyan Vision", der havde til formål at etablere en demokratisk stat. Denne akademiker underviste blandt andet på Pittsburgh Universitet og er kendt som neoliberal. I en diplomatisk meddelelse fra November 2009 (Wikileaks), skrevet af U.S.A.s ambasadør i Libyen, Gene Cretz, betegnes han som " en ansvarlig samtalepartner som 'fatter' det amerikanske perspektiv" ("A serious interlocuteur who 'gets' the american perspective". "Key figures in Libya's rebel council" BBC News 02/06/2011).

Hvad kommer efter?

Et spørgsmål er, hvordan de demokratiske kræfter blandt rebellerne kan undgå, at den militære intervention ender i en ny-imperial kontrol, som allerede i andre lande truer de arabiske demokrater. Et af problemerne for "Det nationale overgangsråd" er, at FN i listen over sanktioner mod Libyen inkluderer samtlige landets olieselskaber. Et af disse selskaber er Agoco i Bengazi. Rebellerne forsøger nu at få støtte til at undtage dette selskab for sanktioner for at kunne sælge olie og dermed finansiere det økonomiske liv og krigsførelsen.

Natos øverstkommanderende vedkender nu åbent, at den militære situation er vanskelig for rebellerne og det til trods for alliancens uafledelige luftangreb paa Gaddafis militærenheder. Hillary Clinton anerkender officielt, at krigen kan vare

måneder og meget vel indtil næste år. "No flight Zone" er en eufemisme for krig, og hvis man ved, hvornår en krig begynder, ved man ikke, hvornår den ender. Det er nu åbent Gaddafis fald, som er Alliancens erklærede militære mål og ikke som tidligere sagt beskyttelse af civilbefolkningen. Det alternativ, der idag synes at tegne sig, er enten Libyens deling i to - man taler i dag om at danne et "protektorat" i Benghazi - eller en omvæltning af regimet. Begge løsninger er forbundet med enorme vanskeligheder og farer for mange ofre i civilbefolkningen. Gaddafi truer desuden med at bevæbne civilbefolkningen (i de regioner der overvejende støtter regimet). Mange kræfter i vesten er som følge af den nuværende situation fortalere for at sætte landtropper ind. I den sammenhæng informerer den engelske presse om planer om at stille en hær af private lejesoldater og rådgivere på benene, finansieret af blandt andet Saudi Arabien. Fødevarer-situationen er blevet overordentlig kritisk i dele af landet og 885.000 flygtninge fra Libyen, overvejende udlændinge, truer de i forvejen vanskelige økonomiske situationer i Tunesien, Egypten, Niger og Tchad. Flere gange om måneden forekommer der tragiske forlis i Middelhavet, hvor mange afrikanske flygtninge omkommer. Offrene er fremmedarbejdere fra Libyen ofte kvinder og børn. I de sidste tre måneder er over tusind mennesker druknet. Frankrigs og Italiens regeringer overvejer at suspendere de europæiske landes Schengen-aftaler på grund af strømmen af flygtninge til Middelhavslandene. Kan de europæiske lande der har besluttet sig til at deltage i krigen se bort fra dens humanitære konsekvenser?

Krigens udvikling

Frankrig og England taler officielt om, at de vil sende (militære) rådgivere til Libyen... hvilket sandsynligvis nu allerede er gjort! Frankrigs udenrigsminister, Alain Juppé, erklærer samtidigt, at "det er sandsynligt(...) at der ikke er (bliver) nogen militær løsning." ("Il est probable (...) qu'il n'y aura pas de solution militaire." A.F. Rasmussen, Natos generalsekretær, bedyrer, at "løsningen (på krigen) bliver ikke militær", men at militæroperationerne fortsætter "så længe det er nødvendigt.". Den 30/05/2011 udtalte han, at:"Vores operation i Libyen er ved at nå sit mål. Vi har i alvorlig grad nedsat Gaddafis evne til at dræbe sit eget folk". FN observatører anklager regimets hær for krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden. De siger at have fundet godtgørelse for mord og tortur, men anklager ligeledes rebellerne for krigsforbrydelser omend af mindre omfang end de der tilregnes Gaddafis styrker (" Libya conflict: UN accuses both sides of war crimes". Reuters 02/06/2011).

Nato, der består af 28 lande, mangler midler, bla. flere fly til den videre krigsførelse. 300 fly er i dag engageret i konflikten, hvoraf 150 er bombefly. Kun seks Nato-lande deltager i bombningerne fra luften: Frankrig, Storbritannien, Norge, Belgien, Canada og Danmark. Senest er militære helikoptere blevet sat ind for at bringe krigsførelsen ud af det aktuelle dødvande. Den russiske udenrigsminister estimerer at "Nato glider

mod en landoperation". Mc Cain udtalte under sit besøg i Benghazi: USA bør hurtigt optrappe sine militære angreb i Libyen, for dødvande i kampene mellem oprørerne og Muammar Gaddafis styrker bringer al-Qaeda på banen.

Den koalition, der startede krigen, har ændret sig. USA har delvis desengageret sig. Den Arabiske Liga, der fra begyndelsen kritiserede bombningerne, har nu i det stille meldt fra. Kun to bittesmå arabiske lande deltager i militæroperationerne - uden at være engageret i direkte kamphandlinger: Qatar og de Forenede Arabiske Emirater. Den Afrikanske Union kritiserer krigshandlingerne. Gaddafis regime støttede økonomisk flere afrikanske lande. Store folkelige anti-franske demonstrationer mod interventionen i Libyen har fundet sted i Vestafrika, for eksempel i Bamako, Malis hovedstad. Lederne af den Afrikanske Union besøgte i sidste uge på ny Libyen i et forsøg på at få en våbenhvile istand. Sydafrikas præsident, Jacob Zuma, mødtes i den anledning med Muammer Gaddafi. Officielle talsmænd for regimet erklærede, at denne "våbenhvile plan, fulgt op af en overvågning af internationale eksperter på Libysk grund, vil være den eneste vej til at ende konflikten". Rebellerne udtalte at "Gaddafi, hans nærmeste medarbejdere og hans familie ikke har nogen politisk fremtid i Libyen og bør forlade landet før en våbenhvile kan komme på tale". Vestens ledere interesserer sig ikke for denne fredsplan. Den Afrikanske Union, de destabiliserede lande i regionen og den brede folkelige opinion i Afrika har for dem ringe relevans. Den tyrkiske statsminister, Erdogan, minder om, at "Nato kan kun intervenere militært, hvis et af dets allierede medlemmer bliver angrebet.", og landets udenrigsminister anklager Frankrig for at se Libyen som en kilde til "Olie, guldminer og undergrundsrigdomme". (Reuters 24/03/2011).

Frankrig og Storbritannien står nu alene om at sikre næsten tre fjerdedele af luftoperationerne. USA søger på sin side at finde et land, der eventuelt kan modtage Gaddafi uden at behøve at skulle udlevere ham, hvis han skulle blive retsforfulgt af den internationale strafferet (CIP). Flere lande har ikke underskrevet Rom-statutten, der instituerer denne internationale strafferet, blandt andet USA!

Krigens udfald er stadig usikker og risikerer at tilsidesætte det libyske folks interesser. Kan vesten politisk påtage sig det kaos og den borgerkrig, en langvarig krigsindsats skaber? Er erfaringerne fra Afghanistan og Iraq glemt? "Irakiske tilstande" er i Mellemøsten blevet en betegnelse for det, der er værre end undertrykkelse og politisk ufrihed." ("De store ords undergang". Information. 04/09/2010).

Vestens nye skurk

I demokratiets og menneskerettighedernes navn er det verdenssyn, der tjener til at retfærdiggøre USAs udenrigspolitik og forsvare dets økonomiske interesser, mere end nogensinde dominerende i de fleste vestlige lande. Det er en historisk forankret

ideologi, der bygger på den blinde tro, at vesten på alle områder er højerestående end alle andre nationer. Tidligere koloniserede vesten for at civilisere, i dag går vi i krig, fordi det er rigtigt og moralsk. I USA fik præsident Bush gjort kampen for eksport af demokratiet (det neoliberale forstås) til et religiøst kald. Invasioner og massebombninger med omfattende civile tab foregår således i humanismens og demokratiets navn, hvilket ikke forhindrer omfattende brud på menneskerettighederne, for eksempel i Guantanamo hvor mange uskyldige har været indespærret i årevis. (The Guardian 25/04/2011. Innocent people interrogated for years on slimmest pretexs. Massive leak reveals Guantanamo's secrets.)

I en park i Bruxelles centrum er der en lang marmorfrise, som i en tidlig version giver et slående historisk eksempel paa denne fortælling: frisen viser brave belgiske soldater, der i Congo jager arabiske slavejægere på flugt, og knæfaldne indfødte, der med armene løftet mod himlen takker Gud og deres befriere. Congo blev som bekendt gjort til kong Leopolds privatejendom, og omkring en million indfødte omkom i årene efter erobringen på grund af umenneskeligt tvangsarbejde. Men hvilken anstændig belgisk borger kunne dengang frisen blev offentliggjort have modsat sig den belgiske imperialisme og dens så ædle motiver?

Obama sagde i talen, der bekendtgjorde USAs militære deltagelse i Libyen: "Nogle nationer er måske i stand til at vende det blinde øje til grusomheder i andre lande. Amerikas Forenede Stater er ikke sådan" ("Some nations may be able to turn a blind eye to atrocities in other countries. The United States of America is different"). Man må knibe sig i armen for at tro på at have hørt rigtigt! Enhver med bare lidt kendskab til også nyere amerikansk udenrigspolitik kan jo konstatere, at USAs regering har organiseret statskup, understøttet og understøtter mange diktaturer, ikke mindst i Mellemøsten.

USA, men også de andre vestlige lande, vælger ud fra egne interesser de skurke, der skal bekæmpes i de humanistiske princippers navn. Gaddafis diktatur-regime udgør i et sådant perspektiv et perfekt mål med udsigt til både politisk og økonomisk afkast i den nye politiske situation, der tegner sig i den arabiske verden. Men kan det aktuelle kaos, for eksempel i Yemen, få USA til at intervenere mod et styre med hvilket det er militært allieret?

Opstandenes sociale kræfter

Folkelige demokratiske kræfter i vesten, såvel som i resten af verden, kan naturligvis ikke, selv indirekte, støtte de politiske mål, der reelt motiverer de ledende kredse i vesten. Historiske erfaringer viser i almindelighed, at hverken revolution eller demokrati kan eksporteres ved hjælp af invasioner og krige. Enhver intervention udefra svækker således den legitimitet, rebellerne i Libyen påberåber sig, afsporer revolutionen og forstyrrer skabelsen af en autentisk opposition. Militær overlegenhed

kan være nok så effektiv når det drejer sig om at bekæmpe soldater og forårsage masseødelækkelser, men en demokratisk infrastruktur opbygges ikke med våben og udenlandsk intervention.

En sådan udvikling er en historisk proces, hvori indgår utallige faktorer: omvæltning af politiske og økonomiske magtforhold i folkets interesse, forøget levestandard, alfabetisering og uddannelse, kvindefrigørelse, politisk frihed, uafhængige fagforeninger med strejkeret, pressefrihed osv.

Det, der motiverer de folkelige demokratiske kræfter i den arabiske verden, det, der i dag udgør drivkraften i den pågående revolutionære proces, det er kampen mod de minoriteter, der i pagt med vestlige finansinteresser tilraner sig de skabte rigdomme, det er kampen mod de samfundsforhold, der har skabt massearbejdsløshed blandt unge, det er revolten mod de regimer, der voldeligt bekæmper retten til frie valg og frie fagforeninger, hadet mod de diktatorer, der bekæmper det frie ord - oftest med støtte fra vesten.

I den vestlige verden kæmper de folkelige demokratiske kræfter mod pengemagtens omsiggribende oligarki. Den økonomiske magt sætter i dag grundlæggende den politiske dagsorden og kontrollerer overvejende massemedierne. Men den kapitalistiske økonomi er i systemisk krise og dets horisont er nye børskrak og flere lande, der vil gå fallit. Sociale nedskæringer og massearbejdsløshed - især blandt unge - er i de fleste lande på dagsordenen. Højrepopulistiske partier med fremmedhad som samlingspunkt, men partier der samtidigt beskytter kapitalens vitale interesser, vinder frem og får regeringsmagt. Oppositionen domineres samtidigt af mere eller mindre tandløse socialdemokratiske og socialistiske partier. Fagforeningerne søges svækket på enhver måde, for eksempel fører Wisconsin guvernør og reaktionære republikanske politikere i flere andre vigtige amerikanske stater i øjeblikket en offensiv mod fagforeningernes ret til kollektiv forhandling, hvilket har ført til de største demonstrationer i USA siden Vietnamkrigen.

I USA - som i andre vestlige lande - har et argument mod krigen i Libyen været krisen og den dermed forværrede økonomiske situation. Frankrigs præsident udtrykte det således: "der er ikke flere penge i kassen!" (" il n'y a plus de sous dans la caisse!"). Men Sarkozy talte om statens midler til at føre social politik, naturligvis ikke om statens midler til at føre krig! Man bør imidlertid også stille det spørgsmål, om for eksempel de ledende finans kredse i et land som USA ikke - takket være en form for statskapitalisme, hvor regeringen investerer milliarder og atter milliarder i industrien til alskens militær udstyr - søger at opretholde den for kapitalismens beståen så uomgængelige udbytterate og derfor har brug for krig? USA's militærbudget er idag på omkring 800 milliarder dollars.

Hvis en del af den arabiske middelklasses mål er en moderne kapitalisme, så må det konstateres at dette perspektiv er i krise. Verdensbankens økonomister skriver i deres rapport til G8 topmødet: " Den økonomiske og sociale stabilitet (i de arabiske lande) kan kun sikres, hvis regionen for at formindske den nuværende arbejdsløshed og skabe arbejdspladser til dem der vil komme ind paa arbejdsmarkedet, skaber 50 til 75 millioner arbejdspladser i de kommende 10 år, og hvis den økonomiske model bliver betragtet som retfærdig og profitabel for alle. En gradvis forandring fører ikke til et sådant resultat. En betydelig forøgelse af den økonomiske vækstrate er nødvendig, hvilket kalder på erhvervsvenlige politiske initiativer der befordrer fordelagtige rammer for den private sektor".

Den drivende kraft i de pågående arabiske revolutioner er de folkelige demokratiske kræfter. Til trods for indlysende samfundsmæssige og historiske forskelle kan de progressive og revolutionære kræfter i vesten hente inspiration og erfaring fra de arabiske revolutionære. Et eksempel herpå er den betydelige sociale og politiske bevægelse i Spanien: " Democracia Real Ya" ("Real Demokrati Nu"), som især består af repræsentanter for den "fortabte generation", d.v.s. en "indigneret" ungdom, hvoraf næsten 40 % er arbejdsløse. Aktivisterne slår sig ned paa centrale pladser i de store byer og mobiliserer via et horisontalt netværk uden nogen enkeltstående centralt placeret leder.

Neoliberalismen og kapitalismen i almindelighed udgør ikke svaret på de krav, rebellerne i de arabiske revolutioner stiller. Det kan konstateres ved at se på de lande i den tredje verden, der ligger under for Verdensbanken og anden vestlig indflydelse. Spørgsmålet bør stilles: Hvordan skulle mere eller mindre konservative og reaktionære regeringer i vesten kunne hjælpe til at fremme revolutionære mål? Rebellerne i de arabiske lande vil have demokrati for at opnå større lighed, arbejde og et værdigt liv. Kan vesten hjælpe dem dermed, når deres egne samfund bygger paa et økonomisk system, der skaber større og større ulighed? (I U.S.A. er indkomstfordelingen idag saa skæv som i de værste diktatorlande, omkring 3 % af befolkningen ejer 80% af landets rigdomme).

Den arabiske revolution vil blive realiseret af de arabiske folk, eller der vil overhovedet ikke blive nogen revolution.